

EVELIN VESENJAK

predsednica Konfederacije novih
sindikatsv Slovenije – Neodvisnosti

Moč sindikatov je številnost članstva

IGOR GOŠTE

S sindikalistko Evelin Vesenjako smo se pogovarjali pred prvomajskimi prazniki, ki so zaradi epidemije že drugo leto v marsičem bili drugačni, kot smo jih vajeni. Pa so še vedno to prazniki, ki so predvsem namenjeni delavcem. Vesenjaka je prva predsednica katere od naših sindikalnih central, dotlej so bili na predsedniških mestih vedno moški. Tudi Konfederacijo novih sindikatov Slovenije – Neodvisnost (KNSS – Neodvisnost) so pred njo vodili moški: legendarni France Tomšič, Slavko Kmetič in Drago Lombar. Tako kot njeni predhodniki je bila tudi naša sogovornica članica SDS, a je stranki že pred leti pomahala v slovo in se povsem posvetila sindikalnemu delu.

France Tomšič je ustanovitelj in prvi predsednik sindikata KNSS – Neodvisnost, ki je pravzaprav naš prvi povojni sindikat, ki ni zrasel na plečih partije. Kaj je pripomoglo k temu, da ste se pridružili temu sindikatu in kdaj?

To sta bila Francetova vizija in entuziazem, s katerim jo je znal opisovati kot vizijo drugačnosti od sistema, katerega smo poznali. Obljubljala je veliko več lastnega prispevka posameznika za svojo usodo in usodo vseh drugih. Obljubljala je tudi pravično porazdelitev sadov zasluženega dela, napredek in boljše življenje.

V kakšnem spominu ohranjate tega prvega predsednika sindikata KNSS – Neodvisnost?

Franceta se spominjam kot izjemne karizmatične avtoritete, široko razgledanega in izobraženega, da je visoko štrlel iz povprečja, a bil hkrati enak vsake-

kata. 30. marca 1990 se je rodila nova sindikalna konfederacija, Konfederacija novih sindikatov Slovenije – Neodvisnost (KNSS – Neodvisnost). Ustanovni zbor je bil kar v Cankarjevem domu v Ljubljani. Konfederacija zato, ker je drugače od takratne monopolistične sindikalne zveze združevala različne skupine s skupnim ciljem. Novih sindikatov Slovenije zato, ker je bila nova sindikalna konfederacija v takratni republiki, in Neodvisnost, ker je bilo mnenje, da je bila takratna zveza politično, ekonomsko in eksistenčno odvisna od vladajoče politike. Tako je bila neodvisna konfederacija njeno diametralno nasprotje.

Tudi marjetica kot simbol sindikata ima svoj pomen, kajne?

Vijolično oranžna marjetica je bila prav tako izbrana s posebnim pomenom. To je samonikla trajnica, ki ima zdravilne lastnosti, živi in preživi na vseh tleh, za nameček pa nas spremlja skoraj v vseh letnih

„Bolj pomembno od medijske izpostavljenosti je opravljeno delo, sončenje v slavi neke lovorike ni vedno dobro, saj se to lahko hitro obrne proti tebi.“

mu delavcu. Kot da skupaj delata za tekočim trakom. Nanj gledam z velikim spoštovanjem in tudi s hvaležnostjo za vse, kar je naredil za slovenski sindikalni pluralizem.

Bil je tudi prvi predsednik Socialdemokratske zveze Slovenije, zdajšnje SDS. Na tem mestu ga je zamenjal Jože Pučnik in za njim »večni« Janž Janša. Kako gledate na razvoj stranke od Tomšičevih dni do danes?

Tomšiča je slovensko delavstvo spoznalo ob odmevni litostrojski stavki leta 1987, od koder izhajajo zametki našega sindikata. Njegova želja je bila ustanovitev stranke kot protiutež tedanji komunistični partiji. A v bivši skupni državi to ni bilo tako enostavno, saj je imela partija monopolni položaj tudi v sistemskih predpisih. Navkljub temu je bila 16. 2. 1989 v Cankarjevem domu ustanovljena Socialdemokratska zveza Slovenije (SDZS). France je bil njen pobudnik in prvi predsednik. 24. novembra istega leta je bil imenovan novi predsednik, Jože Pučnik. Leta 1990 se je stranka preimenovala v Socialdemokratsko stranko Slovenije (SDSS) in 8. aprila stopila v vlado. Stranka je bila ustanovljena kot socialna demokracija. Tomšič je Pučnika videl kot zmerne in preudarnega predsednika. A v Pučnikovi politiki je bilo za Tomšiča premalo socialne demokracije, saj je bil Tomšič večji in velik zagovornik interesov delavcev. Zato sta ga njegov socialni čut in pravičnost ter boj za dostojno delo gnala naprej. Posvetil se je sindikalizmu in se odločil za ustanovitev sindi-

časih, razen zime. Vijolična je kraljevska barva, pomeni moč, prihodnost, domišljijo in sanje, navdihuje visoke ideale, povečuje psihično sposobnost, a nas kljub temu drži trdno na tleh. Medtem ko oranžna barva spodbuja miselno aktivnost, poveča zadovoljstvo in prepričanje, zagotavlja občutek toplote, izžareva veselje, je optimistična in očarljiva, prinaša spontanost in pozitiven pogled na življenje.

Odlično deluje v težkih gospodarskih časih, saj ohranja motivacijo in čustveno moč ter nas povezuje z avanturo in sprejemanjem tveganj, fizično samozavestjo, konkurenčnostjo in neodvisnostjo. Nanaša se tudi na socialno komunikacijo in spodbujanje medsebojnih pogovorov. Našo zastavo sestavljata ti dve barvi, oranžna prevladuje v sredini, vijoličasta pa jo obdaja. Neobičajni »V« v besedi Neodvisnost, sestavljen iz leve ravne črte in desne diagonalne pod kotom 45 stopinj, je tehnični dodatek inženirske stroke. France je bil inženir, zato je posebnost zapisa imena, ki je tudi zaščiten, njegovo delo.

Vrniva se v čas, ko je nekdanji Tomšičevo stranko prevzel Janez Janša.

Aprila 1992 je v SDSS vstopil Janez Janša. V letu 1993 je postal njen predsednik ter jo deset let kasneje preimenoval v Slovensko demokratsko stranko (SDS). Predseduje ji še danes, a stranka ni več tisto, za kar je bila ustanovljena. Večina njenih osnovnih načel se je spridila, če smem uporabiti ta izraz, ki morda še najbolj opisuje sedanjost situacijo. »Večni« predsednik pa si je zgradil kult osebnosti,

ki okrog sebe zbira izključno »vernike«, ki kakor da ne razmišljajo s svojo, bolj z neko drugo glavo.

Če vas članstvo v sindikatu povezuje s Tomšičem, vas tudi članstvo v SDS. Tomšič je med mrtvimi, vi pa ste pred leti stranki pomahali v slovo. Zakaj?

Po mojem mnenju sta slovenski sindikalizem in slovenska politika z odhodom Franceta Tomšiča ogromno izgubila. A ne le ob njegovi prezgodnji smrti – umrl je v svojem 73. letu – izgubila je že ob njegovem odhodu iz stranke in kasneje umiku iz politike. France je bil goreč nasprotnik individualizma, kar ga je po vsej verjetnosti odvrnilo od stranke in osredotočilo na sindikat, kasneje pa je bil tudi v sindikatu razočaran nad vse večjim individualizmom, nesoglasji in razprtijami. Moja odločitev o odhodu je imela podobne vzroke, saj politika stranke ni več imela, vsaj zame, prave smeri.

Tudi sam sem bil dolga leta član Tomšičevega sindikata. Kratek čas je bil predsednik sindikata tudi Slavko Kmetič, znan sindikalist strojevodij. Zakaj je večina članstva ugotovila, da ni več primeren za predsednika in je bil za to mesto izbran sindikalist iz Peka, Drago Lombar?

Kot sem že omenila, je stranko SDSS prevzel Janez Janša, kar se je takoj pokazalo na njegovi politični smeri. Slavko Kmetič je bil član SDSS in je še vedno član sedanje SDS ter velik Janšev simpatizer. Leto po litostrojski stavki je bila organizirana tudi stavka na Slovenskih železnicah, ki jo je vodil. Na Slovenskih železnicah je bilo veliko sindikatov, enemu je predsedoval Kmetič. Ideja, ki je prišla z vrha stranke, je bila, da stranka in sindikat sodelujeta oziroma da se politika stranke širi preko sindikalnih poti, tega pa Tomšič ni želel dopustiti, saj ni želel »prodati« sindikata in načel delavske borbe za politične manevre. Zato je bilo odločeno, da se ga enostavno »izrine« z mesta predsednika. S tem namenom so železničarski sindikati pristopili v KNSS – Neodvisnost

Aktualna predsednica sindikata KNSS-Neodvisnost Evelin Vesenjajk in nekdanji predsednik Drago Lombar.

in počasi začeli prevzemati iniciativo, ki je privedla do kongresa in izvolitve Kmetiča za predsednika. Njegove radikalne spremembe so končno prebudile tiste prave sindikaliste, soustanovitelje konfederacije, da so prepoznali grožnjo in po desetih mesecih predsedovanja je prišlo do izrednega kongresa, na katerem je bil za predsednika izvoljen Drago Lombar.

Velika slabost sindikalizma v poosamosvojitvenem času je bila sindikalna lastnina. Dolgo je trajalo, da je prišlo do delne razdelitve te lastnine. Zakaj in kdaj je vendarle prišlo do tega?

Do dejanske delitve oziroma uzakonjenja dejstva, da je lastnino ustvarjalo vse slovensko delavstvo, ki se je razdelilo na več sindikatov, temu primerno je zato potrebno tudi razdeliti obstoječo lastnino, je prišlo v času 8. vlade Republike Slovenije, v mandatu 2004–2008, ki jo je vodil Janez Janša. V ozadju delitve je bil interes takratnih »Janševih« sindikatov. Zadevo je treba videti ob odhodu Kmetiča z mesta predsednika KNSS – Neodvisnost, s čimer je prišlo tudi do odhoda železničarskih sindikatov iz naše konfederacije. Kasneje so ti ustanovili še dve sindikalni centrali, ki sta tudi postali reprezentativni na nivoju države. Seveda to ne pomeni, da se z delitvijo ne strinjam, samo povedati je treba, da so bili tudi določeni interesi.

Mnogi, ki so se pridružili Tomšičevemu sindikatu, so zmotno menili, da bo postal najmočnejši sindikat, pa ni. Zakaj, po vašem?

Sindikati so imeli takoj po osamosvojitvi veliko bazo članstva in ta baza je tudi volilna baza. Zato so bili zelo zanimivi za politiko. A ker niso želeli delovati v njenem interesu, se je začel napad nanje, kakršnega so poznali že antični Grki oziroma Filip II. Makedonski, oče Aleksandra Velikega, ki je takrat prvič izrekel stavek Deli in vladaj, s katerim je opisal strategijo za doseganje oblasti. Moč sindikatov je številnost njihovega članstva. Če se zmanjša, se posledič-

no zmanjša tudi njihova moč. Z besedo deli želim opisati način sprtja sindikatov tako med seboj, kar seveda takrat ni bilo težko, saj je imela zveza občutek, da ji je bilo nekaj ukraden, zaradi česar odnosi tudi niso bili najbolj prijateljski, kakor tudi znotraj, pri čemer si je politika pomagala s t.i. antipropagando zoper sindikalne liderje. Označeni so bili za pijavke delavskega znoja, za zaviralce razvoja in neupravičene prejemnike visokih plač za nedelo.

Recept je preskušen in se uporablja vedno, kadar se kakšen sindikalni vodja v imenu svoje centrale postavi za neko pravico ali opozori na neko krivico. Tako smo sindikati danes v primerjavi z letom 1993 glede številnosti kar precej oslabei. Dodati je treba serijo stečajev in propadov podjetij, vstop tujih lastnikov v našo gospodarsko sfero in posledično prenose proizvodnje v države s cenejšo delovno silo ter nazadnje tudi pojav in razraščanje prekar-nih zaposlitev predvsem med mlajšimi, kar dodatno zmanjšuje naše članstvo.

Po Tomšiču, Kmetiču in Lombarju ste prva ženska na čelu tega sindikata. Kdaj ste bili imenovani, zakaj ste sprejeli vodenje sindikata?

Na mesto predsednice konfederacije sem bila izvoljena leta 2015. Odločitev kandidiranja in vodenja sindikata je bila sprejeta na pobudo takratnega predsednika Draga Lombarja, kakor tudi na pobudo sedanjega podpredsednika predsedstva konfederacije Miroslava Garba ob upoštevanju podpore več predsednikov sindikatov regij, dejavnosti in tudi podjetij. Moram priznati, da pred tem nikdar nisem razmišljala o tej možnosti, ker

biografija

Evelin Vesenjajk je bila rojena leta 1968 v Zagorju ob Savi. Rodila se je v obrtniški družini mami Nadi Andreji Merva, eni od treh otrok znanega zagorskega frizerja Petra Merva in žene Serafine, prav tako frizerke, rojene v Logu pod Mangartom. Njen biološki oče Miroslav Maloprav, rojen v številni kmečki družini na Vranskem, ni živel z njo, zato je mamin partner Leopold Medvešek pravzaprav njen edini pravi oče, ki ga pozna. Ima dva otroke, hčerko Tamaro, diplomantko fakultete za socialno delo, in sina Aljaža, specializanta družinske medicine. Njena prva zaposlitev je bila v trboveljski Iskri, kjer je ob desetem jubileju kot predsednica podjetniškega sindikata KNSS – Neodvisnost vodila tri tedne trajajočo stavko, ki se je žal končala s stečajem. Od takrat je zaposlena v sindikatu KNSS – Neodvisnost, zadnja leta kot prva ženska predsednica katerekoli reprezentativne sindikalne centrale v Sloveniji. Kasneje je predsednica druge sindikalne centrale postala tudi Lidija Jerkič, ki je nasledila Dušana Semoliča.

sem bila vedno in sem še vedno mnenja, da »prve glave najprej žagajo«. Po mojem smo vodje v očeh baze vedno krivi za napako, ki povzroči slabo situacijo, četudi morda nismo sprejeli slabe odločitve, oz. ni bila njihova ideja, a smo jo morali izvajati. Posledica demokracije je tudi preglašovanje, odgovornost pa ostaja na vodji in zaradi tega je lahko hitro zamenjan.

Položaj, v katerem se je takrat znašla konfederacija, ni bila niti najmanj rožnata, struje znotraj so grozile z razkolom, takratni predsednik je bil na koncu mandata, pripravljen na odhod in upokojitev, najbolj aktiven pretendent na vodilno funkcijo za konfederacijo ni bil pravi človek, stari prekaljeni sindikalni mački, ki bi lahko presekali zadevo in potegnili voz iz blata, se za to niso želeli odločiti. Verjetno zaradi tega, ker je večina vedela, kaj funkcija s seboj prinaša in so sprejeli modro odločitev, da se ne izpostavljajo na prvi bojni črti. Če sem popolnoma iskrena, je bila odločitev sprejeta v trenutku tega spoznanja, tudi zaradi jeze nad situacijo, predvsem pa zaradi lojalnosti do konfederacije ter njenih usmeritev, načrtanih še od Tomšiča.

Omenil sem že povezanost Tomšičevega sindikata s stranko SDS. Veliko vodstvenih kadrov sindikata je bilo članov te stranke, ki ima korenine na levi sredini in je danes nekaj povsem drugega, kot je bila nekoč. Zdi se, da so mnogi po tridesetih letih precej razočarani nad našim strankarskim prizoriščem, kako pa je s sindikalizmom?

Morda so upravičeno lahko razočarani nad političnim dogajanjem, nikakor pa niso izgubili volje nad sindikalnim delom, mnogi so še vedno stebri konfederacije, na katerih lahko gradim. Seveda si želijo drugačnih, boljših časov, a važno je, da ne odnehajo, za kar sem jim hvaležna. Kakor tudi za podporo, sodelovanje in zaupanje.

Kje je danes sindikat, ki ga vodite? Zdi se, da ga ni toliko v medijih, kot bi mogoče pričakovali.

Medijska izpostavljenost je včasih lahko slabša za tistega, ki nanjo pristane, ravno nasprotna od tistega, kar morda misli ali upa. Važno je opravljeno delo, sončenje v slavi neke lovorike ni vedno dobro, saj se to lahko hitro obrne proti tebi. Prav tako menim, da v kolikor je nekdo nekaj že poudaril, objavil ali povedal, nima prav nobenega smisla drugemu to ponavljati samo zaradi tega, da imaš svojih pet minut.

Kdo je bil za vas najboljši minister za delo? S katerim se je bilo najlažje in najuspešnejše kaj dogovoriti v prid delavstva?

Glede na to, da sem bila nekaj časa bolj aktivna v bazi, sem sodelovanje ministra s sindikati prvič spoznala med ministro-

vanjem Antona Ropa. Spomnim se ga po odličnem poznavanju ekonomije, kar seveda ni nič čudnega glede na njegovo izobrazbo. V spominu mi je ostal kot trd pogajalec. Miha Brejc je bil dober sogovornik, v spominu ga imam predvsem zaradi metuljčka. Vlado Dimovski mi ni toliko ostal v spominu, kajti v času njegovega ministrovanja nisem delovala na tem nivoju. Janeza Drobniča se spominjam po aferi zaradi predloga o plačljivosti splava in nasvetih bodočim mamici, kako naj se oblačijo, da bodo skrbele za svoja rodila, predvsem pa zaradi odhoda z ministrskega mesta zaradi uspešne interpelacije. Andrej Vizjak je bil minister kratak čas, z njim se prav tako nisem srečala.

Nasledila ga je Marjeta Cotman, ki se na tej funkciji ni proslavila, potem je prišel Ivan Svetlik, ki prav tako nima nekih dosežkov, nato zopet Vizjak, a spet le za leto dni, sledila mu je Anja Kopač Mrak, ki je bila po mojem mnenju dobra ministrica za delo, četudi trda pogajalka. Za njo je prišla Ksenija Klampfer, za katero sem imela zelo dober občutek, saj je bila načelna, a žal je morala oditi, ko je odstopil Marjan Šarec. Sedaj je na funkciji Janez Cigler Kralj, ki se po mojem mnenju ni izkazal in bo, vsaj v mojih očeh, eden slabših, če ne najslabši minister

za delo. Če bi med tem naborom morala koga izbrati, bi se odločala med Anjo Kopač Mrak ali Ksenijo Klampfer, čeprav se z nobeno od njiju ni bilo lahko pogajati.

Katera vlada je bila v vaših očeh sindikatom, delavstvu najbolj naklonjena, katera najmanj?

To je odvisno od politične sestave posamezne vlade in njenih interesov. Vsekakor pa bi lahko rekla, da nobena pretekla vlada ni bila tako malo naklonjena delavstvu, kot je sedanja, čeprav je bil predsednik 8. in 10. vlade prav tako Janez Janša.

Kakšen je čas epidemije za sindikalizem?

Ob že omenjeni vladni nenaklonjenosti socialnemu dialogu, vsaj s sindikati, za kolege iz delodajalskih organizacij ne bom tega trdila, ob (pre)hitri spremembi zakonodaje in poseganju na področja, kjer bi bil potreben širši družbeni konsenz, predvsem pa posvetovanje in sodelovanje s socialnimi partnerji, sem zelo zaskrbljena za našo prihodnost. A s tem ne mislim na prihodnost sindikatov, temveč prihodnost vseh nas. Posledice, ki se bodo (žal) pokazale šele potem in bodo dolgo vplivale na naša življenja v vseh pogledih, ne le v socialno-ekonomskem smislu, nas bodo omejele pri razvoju ali celo vrnile precej let nazaj. Sedaj je epidemija lahko tudi dober izgovor, da je zadeve treba urejati takoj, tukaj in zdaj, da ni časa za dolgotrajna posvetovanja, usklajevanja in pogajanja. Sama menim, da ni tako in bi ravno v tem času nujno morali vsako odločitev pretehtati z vseh zornih kotov, predvsem pa se posvetovati in slišati tudi druge. Izgovori na strokovne skupine, sestavljene iz strokovnjakov, ki

vladi pomagajo pri tem, so iz trte izviti. Ne trdim, da strokovne skupine niso potrebne, vsekakor pa je potreben socialni dialog in veliko tehtanja pri vsaki odločitvi, ki vpliva na vse za daljše obdobje.

Sindikati, vsaj vsi reprezentativni na nivoju države, smo v svojih prizadevanjih skupni, kot že dolgo nismo bili, kar me navdaja z veseljem, saj s tem premagujemo del strategije deli in vladaj, ki sem jo že omenila. Morda bo za nas epidemija prinesla tudi nekaj dobrega, saj spoznavamo, da se znamo poenotiti, ko gre za pravice našega članstva. Morda nam bo to postalo celo všeč in se bomo celo odločili za kakšne korenite spremembe, čeprav zagovarjam sindikalni pluralizem, a morda tokrat cilj dejansko posvečuje sredstvo, čeprav se to sliši kot makiavelizem, a vendar ni mišljeno v pomenu Machiavellijevih pravil politike. V časih, v katerih smo se znašli ali smo bili vanje pahnjeni, je treba pozabiti na medsebojne različne poglede in združiti moč v dobrobit ljudi.

Tretja vlada Janeza Janše je bila za določene skupine precej radodarna. Kje se je v tem letu izkazala, kje ste od nje pričakovali več?

Na to vprašanje je težko odgovoriti, da ne bi morda koga ali katero skupino užalila, ker to ni moj namen. Poskušala bom predstaviti realno stanje z veliko usmerjenosti v prihodnost. Nisem popolnoma prepričana, da so bile poteze, ki jih je vlada do sedaj potegnila, dejansko samo pomoč za premostitev te situacije. Menim, da so bile dobro načrtovana strategija za prihajajoči čas volitev, zato bom nekatere med njimi ocenila za nepotrebne, nekatere celo razsipniške z mislijo, da nam nič od do-

bljenega ne bo dano zastoj. Osebnost me je najbolj zmotilo razdeljevanje temeljnega mesečnega dohodka verskim uslužbencem, predvsem zaradi poskusov hkratnega dviga odstotka subvencioniranja kar štirih obveznih socialnih zavarovanj, ki se zanje že tako, po mojem mnenju, plačujejo neupravičeno iz proračuna.

Cerkve so z ustavo ločene od države in navkljub določbi, da naj bi šlo za splošno koristne organizacije in imajo s svojim delovanjem pomembno vlogo v javnem življenju, sem mnenja, da so se zmožne same prav dobro financirati, hkrati pa bi morale poskrbeti tudi za vse svoje uslužbenke tako, kot morajo družbe, podjetja, podjetniki in nenazadnje tudi vsak posameznik zase. Tudi zakon o verski svobodi, v katerem so določene podlage za prejetje namenske finančne državne pomoči za plačilo prispevkov za socialno varnost verskih uslužbencev, med katerimi niso zgolj duhovniki/duhovnice, ampak tudi arhivarji, ključarji, cerkovniki, kuharice in vsi drugi uslužbenci cerkva in verskih institucij, je bil prikladno sprejet ravno v času osme vlade pod vodstvom istega predsednika, ki vodi vlado sedaj.

O zadevah cerkva in verskih institucij bi se dalo veliko polemizirati, a to bi vsebino tega intervjuja usmerilo od njegovega bistva, česar ne želim. Izrabljam pa to priložnost za poziv vsem verskim uslužbencem, da se sindikalno organizirajo, pridružijo k eni od reprezentativnih sindikalnih central, zvez ali konfederacij in si uredijo zadeve tako, kot je urejeno za druge delavce.

Socialni transferji kakor tudi redni mesečni prejemki iz naslova pokojnine in izplačila javnega sklada za razvoj in štipendiranje so navkljub epidemiji in ukrepom tekli enako kakor običajno. V primerjavi z gospodarstvom, od katerega so odvisni delavci. S tem ne želim podati mnenja, da so navedeni transferji in prejemki zadostni ali celo previsoki, daleč od tega, želim poudariti razliko v odvisnosti do finančne eksistence posameznika. Zaradi tega je moje mnenje, da so bile določene skupine načrtno izbrane, ker gre za strateške ukrepe sedanje vladajoče politike, na mestu. V bistvu gre za »bombonček«, ki so se namenoma delili, in tisti, ki so zmožni videti širšo sliko, so jih kot take tudi prepoznali.

V časih, v katerih smo se bodisi znašli ali pa smo bili vanje pahnjeni, je potrebno pozabiti na medsebojne različne poglede in združiti moč v dobrobit ljudi.

Predvsem sem sama od ukrepov, ki jih je vlada sprejela z interventnimi zakoni za omilitev in odpravo posledic epidemije, pričakovala več za delavce, kljub nekaterim njim namenjenim ukrepom to še zdaleč ni tisto, kar bi lahko bilo ali bi moralo biti sprejeto.

Koliko ste slišani predsedniki sindikalnih central na sestankih z vlado, vladnimi predstavniki, kolikokrat sestankujete?

Sedanji minister za delo rad uporablja besede, da smo bili socialni partnerji poslušani in slišani, manjka pa ključni element, to pa je uslišani. Do sedaj smo bili zelo slabo uslišani, še manj upoštevani. Z vlado še nismo sestankovali, predsednik vlade in ministri ključnih ministrstev, ki so tudi člani Ekonomsko-socialnega sveta (ESS), so bili z nami le enkrat. Nikakor pa ne morem reči, da so kdaj potekala kakršnakoli pogajanja, in to kljub dogovoru, ki vlado k temu zavezuje. Kajti ta srečanja so bila vse kaj drugega kot pogajanja. Največkrat so to seznanitve z nekimi že izoblikovanimi zadevami, ki jih nikakor ni moč spreminjati. Navkljub predlogom in opozorilom sindikatov, ki se kasneje izkažejo za zelo utemeljene. Pa še te seznanitve potekajo vedno le z namenom, da vlada naredi ključico ob zavezi k socialnemu dialogu, ki ga zahteva Evropska unija.

Prvi maj je predvsem delavski praznik. Pred leti so delavcem želeli vzeti drugi praznični dan. Kakšno je vaše sporočilo tistim, ki še imajo delo, in tistim, ki so se znašli na zavodu za zaposlovanje?

Če bi ob tem odgovoru spet začela s pozivom na včlanjevanje in v boj za pravice, bi se ponavljala kot papiga. Zato bom na tem mestu rekla tole: tisti, ki ste delo obdržali, želim, da ga vedno imate, da imate tudi možnost izbire in možnost vpliva, predvsem pa, da je plačilo zanj dostojno. Tistim, ki ste se znašli na zavodu, pa naj bo to zaradi posledic epidemije ali tudi kakšnega drugega vzroka, pa želim, da ga čim prej dobite, in to takega, kot bi si ga sami izbrali, ne vsiljenega, ker pač drugega ni, ter enako kot še vedno zaposlenim, da bo to delo in plačilo zanj za vaše življenje dostojno. Tistim, ki se poigravajo z idejo, da bi nam odvzeli polovico našega največjega praznika, praznika dela in praznika delavstva, toplo priporočam, da to idejo čim prej opustijo, ker se ne bi dobro končalo.

Vsem skupaj pa polagam na srce: delavke in delavci ali bolje državljanke in državljanji, zavedajte se, da Slovenija brez vas ne bi bila država, le dežela. Predstavniki ljudstva in člani vlade, zavedajte se, da ste v službi državljanek in državljanov za doseganje skupnega dobrega, in ne individualnih ali na ozke skupine usmerjenih ciljev.